

viser, at man giver Fondsbørsmedlemmerne Lov til at gøre selvstændige Forretninger og indskrænker sig til at paalægge dem under Noteringen af Aktier kun at optræde kommissionsvis, synes det mig ogsaa, at det er nødvendigt at have en Mand, der passer nøje paa, har dagligt Indseende med og følger Noteringen fra Dag til Dag, og bagefter kan gaa hen og undersøge vedkommendes Bøger og derigennem skaffe sig saa megen Vished, som det overhovedet er muligt at faa, for, at dette Lovbud bliver overholdt. Børskommissæren har jo for mig været Kamelen, der skulde sluges, men ogsaa Kameler kan efter Omstændighederne være meget nyttige Dyr, ikke mindst i Ørkenen. Jeg maa altsaa mene, at naar man nu bliver nødsaget til at følge Handelsministeren paa dette Punkt og ikke kan komme til den ideale Ordning, maa man ogsaa finde sig i det Onde, som heder Institueringen af en Børskommissær. I øvrigt vil det jo ses, at naar der skabes en Børsstyrelse, der afløser Grosserer-Societetets Komité, men altsaa med større Myndighed, en Myndighed, der støtter sig til selve Loven, vil Børskommissæren faa en anden Betydning, end hvis han kom til at staa ganske alene som øverste Børsmyndighed. Nu vil han, naar det er en forstandig Mand, være henvist til at arbejde i Samklang med Børsbestyrelsen, stemme sig sammen med Børsbestyrelsen, og ligesom han vil kunne gøre Nytte ved at føre det daglige Tilsyn, som selvfølgelig ingen Børsbestyrelse kan føre, saaledes vil han forhaabentlig ogsaa kunne gøre Nytte ved at drive Vekselererne frem til at foretage Installerings af den Likvidationskasse, som det er i saa høj Grad nødvendigt at faa.

Efter disse Bemærkninger mener jeg ikke at behøve at gaa ind paa de enkelte Bestemmelser, hvis Karakter er bestemt af de Betragtninger, jeg har gjort gældende, men det maa maaske saa være mig tilladt at gøre nogle Bemærkninger, om jeg saa maa sige for egen Regning, Bemærkninger, som jeg gør ikke i min Egenskab af Ordfører, men som er af rent personlig Art.

Jeg har for mit Vedkommende ikke ment, at det var nødvendigt at skride til denne Lovgivning. Det er stadig min Tro, at man, naar Krigens Virkninger definitivt er afsluttede, ad frivillig Vej, ved Overenskomst mellem Grosserer-Societetets Komité og Kursnoteringsudvalget, vilde være kommet til ganske tilsvarende Regler som dem, der nu bliver institueret. Men de øvrige

Partier har fastholdt, at det var vigtigt, at Lovgivningsmagten nu greb ind og skabte en Ordning, en Ordning, som, hvad jeg allerede udtalte ved første Behandling, i store Træk syntes mig tiltalende. Jeg har da slaaet mig til Taals med, at en Indgriben fra Lovgivningsmagtens Side da egentlig ogsaa har været ønsket af selve den hidtidige Børsstyrelse, Grosserer-Societetets Komité, allerede saa tidligt som i 1880. Hele denne Sags Historie er Historien om en fortløbende Række af Overgreb fra Vekselerernes Side. Vekselererne trængte først ind i Kursnoteringen, hvor de ifølge Sagens Natur ikke havde noget at gøre. De erstattede i 1871 det tidligere Mægler-syndikat med Kursnoteringsudvalget af Vekselerere og Vekselmæglere. Dette udarbejdede selv Reglerne for den offentlige Kursnotering i 1878, udarbejdede endvidere i Maj 1876 fuldstændig paa egen Haand, uden at høre Børsbestyrelsen, Vedtægter for Kursnoteringen paa Københavns Børs, hvori fastsattes, som jeg omtalte før, en Monopolstilling for de vedkommende Deltagere i Kursnoteringsudvalget, ligeledes i 1876. Sjældent er en i Næringsvæsenet saa dybtgribende Beslutning foregaaet saaledes i Stilhed, og uden at man udenfor de interesseredes Kredse har lagt Mærke til, hvor revolutionært et Skridt det var, der foretoges. Endelig erobrede de ved Grosserer-Societetets Komités Eftergiveness gennem Børsordningen af 1876 § 8 Ledelsen af Noteringen paa de 4 Kursnoteringsdage, saaledes at kun de saakaldte officielle Kursnoteringsdage, Tirsdag og Fredag, blev tilbage under Grosserer-Societetets Komités Ledelse. Da saa den skarpe og hensynsløse Udnyttelse af denne Monopolstilling i 1880 tvang Komiteen frem til Modstand, fik Komiteen ikke den tilbørlige Støtte fra Statens Side. Allerede den Gang udtalte Komiteen, „at den maatte anse det for aldeles utilstedeligt, at det overlades til en sluttet Kreds at fastsætte, hvem der maa udbyde og byde ved Kursnoteringen og bestemme Reglerne for Fremgangsmaaden ved denne, hvorved det endog bliver muligt for denne Kreds ganske at udelukke enhver anden. For ikke at svække Betydningen af Kursnoteringen“, skriver Komiteen videre, „er det nødvendigt, at ethvert Skin af Vilkaarlighed eller af egen Interesse undgaas“. Ikke desto mindre ydede Staten ikke den Gang nogen Medvirkning til at bringe Forholdene paa ret Køl, men henviste Grosserer-Societetets Komité til en Forhandling med Kursnoteringsudvalget, og